

rosa mystica

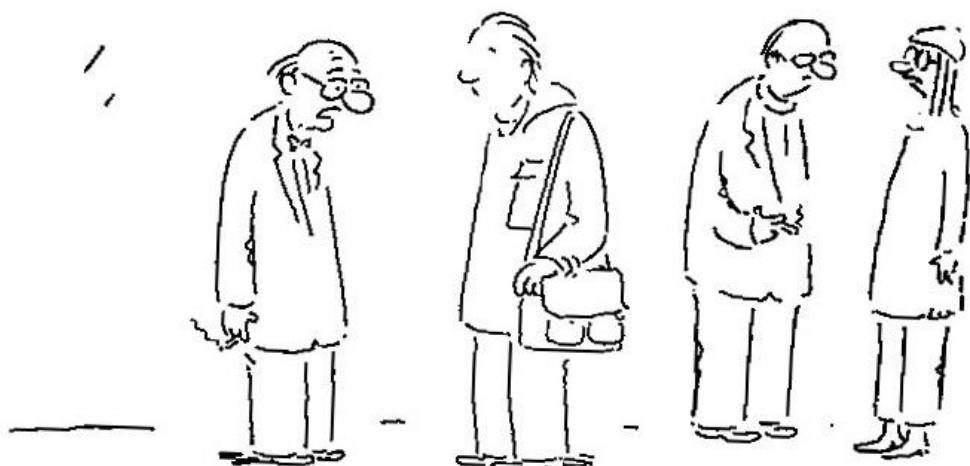
ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXX., číslo 4.

duben 2024

Obsah: TB Mystika mládí, B.Pasternak, Mé verše, R.Sarah Ticho..., Wang Jü-Č'eng, Mrak dojí déšť, Br.Yan Přes Čínu do Jeruzaléma, Pasternak Milovat..., J.Dokulil Mučedník, B Mystika stáří, Brněnská akademie duchovního života etih.Patrika KuželyOP

PROJEKT

JAKO DOKUMENTARISTA MUSÍTE VĚDĚT, ŽE KAŽDÁ KLÍČOVÁ UDÁLOST NAŠICH DĚJIN
SE PO URČITÉM ČASE ZMĚNÍ V GROTESKU

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

JAK DALEKO JE NEBE

Vládce světa nás zaplavuje nabídkou našeho zdokonalení tím, že zavrhneme vlastní přirozenost a necháme si vnějším zásahem přetvářet lidskou genetickou

soustavu k podobnosti biorobota. Peklo je stále po ruce. Stačí si otevřít cestu nějakým hříchem, a už máme jízdenku do ďábelského expresu. Po takovém vnitřním pádu do pekelného stavu hříchem následuje vnější zavlékání do porušovaného světa. Ďábelsky porušovaný svět se vyznačuje předně budováním kosmických zbraní, dále působením těchto kosmických zbraní na pozemské poměry pomocí elektromagneticky směřovaných útoků, a konečně znečišťováním pozemské atmosféry a vody pomocí chemtrailových prachů a elektromagnetických a akustických výbojů. Tak se ďábel snaží napodobovat Boha jako hromovládného a působícího za hranicemi lidských smyslů. Vždycky však napodobuje Boha nedokonale.

Máme však dokonalého, nejvyššího svatého Otce v nebesích, spásonosného Bratra Ježíše Krista a panenskou Matku povznesenou do nebeské slávy. Pokud se proti všem svodům těla, světa i ďábla bráníme silou víry, tedy Bůh bojuje za nás způsobem, který je pro nás nevyzpytatelný. Každý z nás však musí dorůst ke svému Otci, k podobnosti se svým spásonosným Bratrem. To platí i v pozemských poměrech a tím spíše v poměrech nebeských, kam jsme pozváni.

Ježíš nás sám k tomu vybízí velmi naléhavě: Buďte dokonalí, jako je dokonalý Otec v nebi!

Co je dokonalé? Co potřebuje každý z nás k dokonalosti? Dokonalé má vše, co přísluší k její bytosti. To je nejnižší stupeň dokonalosti. U bytostí, které se vyvíjejí, je stupeň jejich dokonalosti v tom, že dosáhnou nejvyššího stupně vývoje svých schopností. U bytostí zaměřených k naplňujícímu cíli, kdy vrcholí jejich vývoj, a kdy se naplňuje celá jejich bytost, záleží jejich dokonalost v dosažení právě onoho cíle.

Jsme rozumové bytosti. V rozumnosti je – kromě svobody – povaha Božího obrazu v nás. Všechny ostatní naše schopnosti slouží této schopnosti rozumu a vůli, řízené rozumem.

Spasitel několikrát zvěstuje své poselství, že přišel proto, abychom měli život a abychom měli ho v hojnosti.

A co je tento nový Ježíšův život? To je život věčný, aby poznali Ježíše Krista, jehož nám poslal Otec nebeský... To je tedy náš nový život. V tom je

naše dokonalost, abychom poznávali dokonale, co nejdokonaleji, co nejlpeňji svého spásonosného Bratra Ježíše a nebeského Otce, a tím víc si ho zamilovali.

Ovšem ve světských poměrech není toto poznání ve své plnosti a výši v rozumu. Všechno vrcholí v lásce. Láska nás dokonale spojuje s Bohem a dává nám tak dokonale poznat Boha. Láska připraví naše duše, naše mysli, abychom byli jednou schopni poznávat i rozumem dokonale svého Boha.

Když zde na zemi není možné dokonalé poznání Boha, tedy náš rozum jaksi vztahuje předměty svého poznání k sobě a tak je nevyhnutelně oklešťuje, řekl bych docela i skresluje. Láska však je přitahována svým předmětem, protože Bůh sám je předmětem naší lásky. Čím horoucnější je tato láska, čím více nás vede a povznáší do Božího náručí, tím spíše nás spojuje s Bohem, tím více také působí, že Bůh sám vlévá do našeho poznání světlo svého vlastního poznání.

Mimo to láska je také jasnozřivá, láska je tušící, láska proniká svým jasnozřením důvěrného spojení a dotyku. Proto čím více rosteme v lásce k nebeskému Otci, tím lépe dosílíme vnitřním zakoušením, ochutnáváním, kdo je Ježíš. Rozum se pak snaží vyjádřit, co láska zakusila. Pokoušejí se o to mystikové všech dob a všech duchovních škol. Největší znalci, jako svatý Jan od Kříže a svatá Terezie, pronikli snad nehlouběji tajemné dění Boží, blízké, prožívané přítomnosti. Oba ukazují, jak hluboké je poznání v objetí lásky.

Z pouhé milosti určil nám Bůh ve své lásce jako stav pro nás uchystaný, jenž je proto též naší dokonalostí, co nejdůvěrnější spojení s Bohem a láskou, která se obrací v poznání, a poznáním, které vede k lásce. Už předtím člověka připravil tak, že povolání k nadpřirozenému, k onomu intimnímu spojení s Bohem nepůsobí na nás drtivě, že neničí naši přirozenosti. Vyhloubil v naší bytosti propast touhy po celé pravdě a po naprostém dobru. Náš rozum je schopen přijmout všechno, co nese pečeť pravdy, a láska nenalézá v ničem nikdy spočinutí, v ničem stvořeném, v ničem konečném. Láska stále dál proniká odhaluje. Bylo by jistě stačilo přirozené poznání Boha, protože na víc nemáme sil, ale Bůh otevírá

hlubiny tajemství svého vnitřního života, svého intimního života. Toto je naší

dokonalostí, abychom Boha podobně poznávali, jako on poznává sebe, a milovali jej podobně, jako on miluje nás. Jako zprostředkující prvek této naší podobnosti je naše láska k bližním, spojeným v jednom Otci jednou bratrskou láskou. Čistou, nadpřirozenou láskou v nebeském Otci a v nadpřirozeném dětství ukazujeme, že máme Boha o pravdu nade všechno, když pro něho zapomínáme i na své sobectví a vrozený sklon porušené přirozenosti k sobectví.

Teprve do tohoto těžiště je zasazeno naše snažení o dokonalost mravní. Plnění Božích přikázání nesmí být jen hmotným naplněním zákona. To vytýkal Ježíš právě Židům, že se domnívají, že stačí jen několik vnějškových úkonů, že stačí jen povrchní naplnění zákona. Bůh chce poslušnost a lásku. Jeho přikázání nejsou libovolné předpisy. Nejsou to projevy jeho libovůle. Je to cesta, kterou máme jít k němu, a která ukazuje, jak máme užívat sebe a tvorů, aby nás neodváděli od Boha, nýbrž nás to naopak přivedlo co nejbliže k němu.

Mravní předpisy umožňují nám onu podobnost s ním, dávají nám žít a jednat podobně, jako jedná sám Ježíš, jako jedná sám Bůh. Proto je v nich dokonalost, a ne že bychom jen pro vnější naplnění předpisů, pro své skutky byli svatí a dokonalí. Těmito skutky ukazujeme Bohu svou lásku, že ho tak milujeme, že chceme užívat všech jeho pokynů jako prostředků, abychom mohli dospět k němu. Dokazujeme touto poslušností svou lásku k němu, že milujeme Jeho i celou jeho svatou a dobrou božskou vůli.

Proto ve snaze o dokonalost nestojí naše osoba na prvním místě. Ve snaze o dokonalost nesmí být člověk prvním předmětem, středem celého snažení, nýbrž právě oslava Boží, plnění Jeho vůle. Je to spíše oslava dokonalosti Boží, než úzkoprsé pečování o vlastní velikost. Naše velikost spočívá právě v tom, když Bůh je veliký v nás, v tom, že smíme i my přispívat k Boží slávě mezi tvory. Jsme dokonalí tehdy, když jsme dokonale Boží, protože Bůh dokonalost sama.

Na této naší cestě k dokonalosti se nám stále vtírá do cesty d'ábel, třeba ne jako rohatá bestie a dávný had, nýbrž spíše jako nezisková organizace s fasádou charity a pomoci potřebným, za kterými se skrývají elity ve službách Zlého. Slibuje nám dosažení našich lidských práv, práv třeba ženy na potrat svého dítěte, práv chudého dítěte, a to cestou vzdělávání v digitalizované škole a pomocných spikleneckých organizacích, ale o Boží pomoci se pomlčuje. Spíše nabízí pokročilejší techniku, ochranné pomůcky antikoncepční, a konec konců zejména dovoz zbraní, protože za lidská práva se prý přece musí bojovat. Avšak už náš Pán pokáral svého vyvoleného prvního učedníka Petra, aby schoval meč, protože kdo s mečem zachází, s mečem také schází.

Celá naše velikost je v tom, že jsme Boží děti, a čím více budeme důvěřivé, oddané, milující a poslušné Boží děti, tím jsme dokonalejší.

A toto je též náš celý pozemský cíl: Připodobnit se k Otci a připravit se tak, abychom se s tímto svým Bohem co nejdokonaleji spojili. V tomto cíli jsou obsaženy dvě skutečnosti. Zde se co nejvíce spojit s Bohem, jako se svým středem, se svou plností, dobrem, dokonalostí, abychom pak, až věčnost zpečetí

náš rozlet do Boží náruče, rozlet oddaný a naprostý, nechali Bohu zabydlet se v každém z nás.

Tento život je cestou, kterou spějeme do vlasti. Všechny naše schopnosti směřují k vrcholnému naplnění, jímž nemůže být pro bytost, hodnotící dobra, nic jiného, než to nejlepší Dobro. Tak je naší základní dokonalostí, když poznáme takto Boha jakožto toho, jenž nás nejdokonaleji naplňuje a který jediný jako samotná dokonalost smí být cílem všeho dychtění a směřování všech našich schopností. Úplná dokonalost nastane v okamžiku, kdy se ve věčném Božím objetí už nebudeme věnovat ničemu jinému než jemu. I když toho sami dosáhneme, přesto nás bude stále dokonalejšími, technicky vyspělejšími prostředky, jak je hříšný člověk vyláká na Božím stvoření rozptylovat, unavovat a klamat.

Milost je semenem či zárodkem slávy. Věčný život je výslednicí zde už zahájeného věčného života poznávání a lásky, toužící být naprosto jen Boží. Proto je nutné snažit se o tuto dokonalost, abychom totiž byli dokonale Boží.

Tedy ne abys ty byl sám pro sebe dokonalý, aby ses ty viděl svatým, nýbrž abys byl pokorně celý Boží a snažil se o to stále a dennodenně.

Bůh, dokonalost sama, je hodný nesmírné, dokonalé lásky, celé lásky. Zde na zemi nikdy nebudeme moci dokonale Boha milovat, protože tolik věcí nás tu zdržuje a odvádí. Bůh totiž vůbec nemůže nikým, kromě sama sebe, být milován tak, jak toho zasluhuje. Proto je pošetilé stavět hráze a hranice, kam až se kdo má a smí snažit o dokonalost a duchovní život. Kdyby byla dokonalost jen něco čistě osobního, pak bychom o tom ještě mohli rozmlouvat, ale když si Bůh zasluhuje vše, pak se odvaž, jak jen můžeš, pak se snaž ho milovat, jak jen dovedeš. A když cítíš, že málo dovedeš, pros, aby Pán sám v tobě zapálil svou lásku, abys ho mohl milovat tak, jak sám chce být tebou milován, jak si toho jeho otcovská dokonalá láska zasluhuje. Proto je nám přikázána dokonalá láska jakožto cíl, abychom milovali Pána z celého srdce, ze vši síly a ze vši myslí své, to je abychom se snažili co nejdokonaleji ho milovat. Když je všechno tvorstvo zde na zemi pro svého Tvůrce, budeme tehdy dokonalí, když naplníme tuto svou úlohu, to je být zde pro svého Tvůrce, to je být zde na jeho oslavu, na oslavu jeho otcovské lásky.

Dej Otci všechno, přijmi od něho všechno, abys mu mohl všechno dát, abys mohl být dokonale jeho. Jak můžeš, tak se odvaž! Neboť máš být dokonalý, jako tvůj Otec nebeský dokonalý je. A to je cesta dlouhá, předlouhá, kterou nepřejdeš za všechny dny svého života. Nepromarni proto ani dne, ani hodinu, ani okamžik, nepromarni ani nejmenší příležitosti, nejmenší hodnoty! B.

+++

MÉ VERŠE...

MÉ VERŠE, RYCHLE, RYCHLE SEM!
JAK NIKDY DŘÍV VÁS POTŘEBUJI.

ZA ROHEM BULVÁRU JE DŮM,
KDE BEZ LADU DNÍ ŘADA BUJÍ,

KDE PLANÝ LESK, BEZ PRÁCE ČAS,
KDE PLÁČÍ, ČEKÁJÍ, SNÍ ZAS.

JAK VODU HOŘKÝ BROM TAM DNÍ
POLODRÍMOTNÝCH NOSTALGIÍ.
JE DŮM - CHLÉB JAKBY Z LEBEDY TAM.
MÉ VERŠE - KÉŽ JSTE DOBĚHLY TAM.
NECHĚ VÍTR Z ULIC-ULVALŮ...,
VY DUHOU JSTE TAM V KRYSTALU,
VY SNEM, VY ZVĚSTÍ: POŠLU JI,
POSÍLÁM VÁS, VŽDYŽ MILUJI.

Ó DRUHY KOLEM ŽENSKÝCH ŠÍJÍ
OD AMULETŮ, JEŽ JE KRYJÍ!
Ó JAK JE ZNÁM, JAK JSEM JE ZNAL,
JÁ, JENŽ JSEM NA NICH VISÍVAL.

CO ŽIV SE BRÁNÍM VYKŘIKNOUT,
ŽE VIDÍM ŘETĚZY TĚCH POUT,
ONY VŠAK, PODMANĚNY LŽÍ,

LŽÍ CIZÍCH JSOU, JEŽ VYCHLADLY,
OBRAZEM MODROVOUSOVÝM,
VŠECH VÝTVORŮ MÝCH SILNĚJŠÍM.

DĚDICTVÍ STRAŠNÉ MĚŠTANSTVA -
NELÁSKY PŘÍZRAK, KDYŽ JE TMA,
PŘÍCHÁZÍ K NIM A HRBÍ ŠÍJ,
NESKUTEČNÝ JAK STARÝ VÍJ,
A VIDINOU TOU ZNETVOŘEN
JE OSUD NEJLEPŠÍCH Z TĚCH ŽEN.

Ó, KTERAK ONA SMĚLÁ BYLA,
KDYŽ, SOTVA KŘÍDLA OPUSTILA
MATČINA, V NICHŽ SE ZHRÍVALA,
SVŮJ DĚTSKÝ SMÍCH MI ZADALA
BEZ PŘEKÁŽEK A ODMLUV ZLÝCH,
SVŮJ DĚTSKÝ SVĚT A DĚTSKÝ SMÍCH,
TO DÍTĚ, NEZNAJÍCÍ VINY,
SVÉ TRAMPOTY I SVOJE ČINY.

BORIS PASTERNAK

+++

TICHO JE PŘEDPOKLADEM MYSTICKÉHO ŽIVOTA

Kardinál Sarah hledá odpověď na otázku: Jak dnes v přetechnizovaném a přepracovaném světě najít ticho? Hluk unavuje; máme pocit, že ticho se stalo nedosažitelnou oázou. Kolik lidí je nuceno pracovat ve vřavě, která v nich vyvolává úzkost a odlidšťuje je? Z měst se stalo lomozící peklo, které není útoku hluku ušetřeno ani v noci.

Postmoderní člověk bez hluku upadá do hluchého, trýznivého nepokoje. Je zvyklý na neustálou zvukovou kulisu, z níž se mu dělá zle, ale která uklidňuje.

Bez hluku je člověk horečnatý, rozrušený, ztracený. Hluk mu dává pocit bezpečí, jako droga, na níž začal být závislý. Vyvolává dojem večírku, ale je to vír, který zabraňuje dívat se druhému do očí. Stává se uklidňujícím prostředkem, sedativem, injekcí morfinu, druhem snu, neurčitým sněním v bdělém stavu. Je však nebezpečným, iluzorním lékem, ďábelskou lží, která člověku

umožňuje unikat konfrontaci s vlastní vnitřní prázdnotou. Probuzení musí být nutně kruté.

Otec Marie-Eugène od Dítěte Ježíše píše v knize *Je veux voir Dieu*: „Žijeme v horečce z pohybu a z činnosti. Zlo není jen v organizaci moderního života, ve chvatu, který vnucuje našim gestům, v rychlosti a jednoduchosti, s nimiž zajišťuje naše přesuny z místa na místo. Hlubší zlo se nachází v horečnatosti a nervozitě temperamentů. Už nedokážeme čekat ani mlčet. Nicméně se zdá, že ticho a samotu hledáme. Opouštíme známé prostředí kvůli hledání nových horizontů, jiné atmosféry. Obvykle jen kvůli tomu, abychom se rozptýlili novými dojmy. Ať se časy mění jakkoli, Bůh zůstává týž.“

Bůh pronáší své Slovo vždy v tichu a v tichu ho duše musí přijmout. Zákon ticha platí pro nás stejně jako pro svátou Terezii. Horečnatost a nervozita moderního temperamentu způsobují, že je ještě naléhavější, a nutí nás k energičtějšimu úsilí, abychom zákon ticha dokázali respektovat a podřídit se mu.“

Zvuky' a vášně nás odcizují sobě samým, zatímco ticho vždy nutí člověka, aby si kladl otázky o životě.

Lidstvo musí zahájit nějakou formu odporu. Co se stane z našeho světa, jestliže nebude znovu vyhledávat prostory ticha? Vnitřní odpočinek a harmonie se mohou odehrávat jen v tichu. Bez ticha neexistuje život. Největší tajemství světa se rodí a rozvíjejí v tichu. Jak se vyvíjí příroda? V největší tichosti. Strom raší v tichu, vodní zdroje proudí nejprve v tichu země. Slunce, které vychází nad zemí, oslnivé a velkolepé, nás zahřívá v tichosti. Co je mimořádné, je vždy tiché.

Dítě roste v tichu lůna své matky. Když kojeneček spí v kolébce, rodiče se na něj rádi tiše dívají, aby se nevybudil; o této podívané je možné rozjímat jen v tichosti, v úžasu nad tajemstvím člověka v jeho původní čistotě.

Zázraky stvoření jsou tiché a jen v tichosti se jim můžeme obdivovat. I umění je plodem ticha. Jak jinak než v tichu lze přemítat nad obrazem či sochou, nad krásou barev a dokonalostí tvaru? Velké hudbě se naslouchá v tichu. Úžas,

Rok 1854: Počátky Smetanovy hluchoty

obdiv a ticho se k sobě hodí. Vulgární a nevkusná hudba se provozuje s lomozem, řvaním, rámusem, d'ábelským, vysilujícím vřením. Taková hudba se neposlouchá: ohlušuje, opíjí prázdnotou, zmatkem a beznadějí.

Neprožíváme tytéž pocity, tutéž čistotu, eleganci, vznět ducha a duše, když tiše nasloucháme hudbě Smetany, Mozarta, Berlioze, Beethovena, jako u gregoriánského chorálu. Tehdy člověk vstupuje do posvátné dimenze a do

nebeské liturgie, na práh čistoty samotné. Zde hudba charakterem svého výrazu, svou schopností obracet duše rozdechvívá srdce člověka jednohlasně se srdcem Božím. Zde hudba znovu nalézá posvátnost a svůj božský původ.

Dom Mocquereau, benediktin, píše: „U Platóna máme obdivuhodnou definici hudby: je to umění, které tím, že usměřňuje hlas, proniká až k duši a probouzí v ní zalíbení v ctnosti. Podle něj je nejkrásnější ta melodie, která nejdokonaleji vyjadřuje dobré vlastnosti duše. Jak dále řekl, múzy nám nedaly harmonii, jejíž hnutí se podobají hnutím naší duše proto, aby sloužila frivolním rozkoším, ale proto, aby nám v souladu se sebou pomáhala usměřňovat nezřízená hnutí naší duše; tak nám také daly rytmus, aby napravil způsoby většiny lidí postrádající míru a gráci. Takový byl nejvyšší hudební ideál Řeků.“

City vyvěrající z tichého srdce se vyjadřují v harmonii a tichu. Velké věci lidské existence se prožívají v tichu pod Božím pohledem.

Ticho je největší svobodou člověka. Žádná diktatura, žádná válka, žádné barbarství mu božský poklad nemohou vzít. (R.Sarah, Síla ticha Brno 2018)

+++

MRAK DOJÍ DĚŠŤ ...

MRAK DOJÍ DĚŠŤ,
TAM NA JIH OD ŘEKY,
JAK JE TAM PĚKNĚ!
DĚDINKA U ŘEKY, RYBY A TRH -
NAD NIMI VLÁKÉNKO TENKÉHO DÝMU.
CÍPEČKEM NEBE DIVOKÉ HUSY
TÁHNOU:
TAK PŘETÁHLY DĚJE
ŽIVOTA
DÍVÁM SE NA NĚ BEZ HNUTÍ, NĚM.
HUSY, KAM LETÍTE?
KDOPAK VÁS ZASTAVÍ,
DIVOKÉ HUSY?
WANG JŮ-Č'ENG

+++

PŘES ČÍNU DO JERUZALÉMA

V roce 2001 vyšla v nakladatelství *Křesťanský život* kniha Haavalda Slaattena *Boží muž*. Hlavní hrdina je Líu Žen-jing. Přátelé mu říkají Yun.

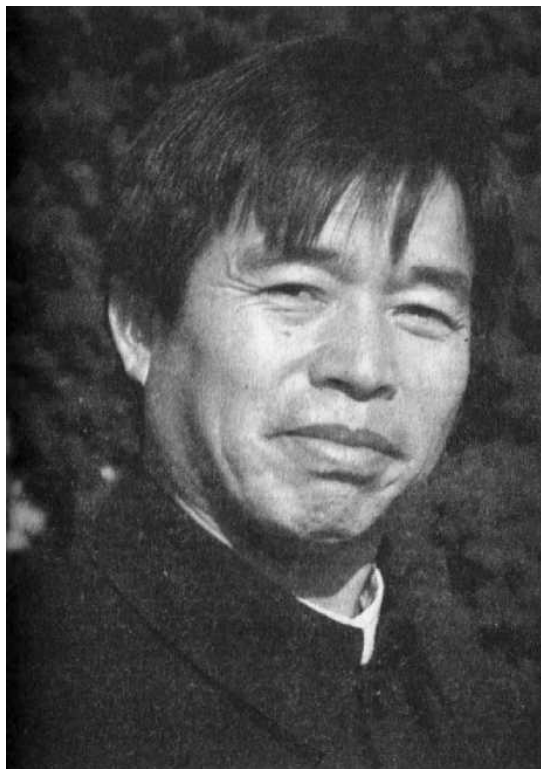
Narodil se v roce 1958 jako čtvrté z pěti dětí. Přišel na svět ve staré tradiční zemědělské vesnici Liu Lao Zuang, která leží ve správní oblasti Nanjang v jižní části čínské provincie Henan.... V roce 1922, po téměř čtyřiceti letech misijního úsilí, se v celé provincii nacházelo pouhých 12400 protestantských věřících.

Čína se stala v roce 1949 komunistickou zemí. Během několika let byli všichni misionáři vypovězeni, církevní budovy uzavřeny a tisíce čínských pastorů skončily ve vězení.

Život nebyl obtížný pouze pro křesťany. Mao rozjel experiment nazvaný „velký skok“, jehož výsledkem byl krutý hladomor po celé Číně. Odhaduje se, že pouze v naší provincii Henanu zemřelo hladem na 8 milionů lidí.

Během tohoto krušného období byla malá a nezkušená církev v Nanjangu rozprášena. Věřící byli jako ovce bez pastýře... (kap.1)

Pán mě povolal, abych jej následoval, když mi bylo šestnáct. Psal se rok 1974 a v Číně stále zuřila kulturní revoluce.

Yunova manželka DELING uvádí: *Zhruba ve stejnou dobu, kdy Bůh připravoval mého manžela pro službu evangelia, si mě povolal a připravoval mě, abych se mohla stát Yunovou životní partnerkou. Narodila jsem se v roce 1962 ve správní oblasti Nanjang v provincii Henan, ve vesnici Jenžang. (kap.2)*

Rok 1980 byl pro církev v Henanu fantaztickým rokem. Vzpomínáme si, že to byl rok, kdy Bůh neustále konal zázraky a uzdravení a Ježíšovo slovo se k mnohým dostalo nadpřirozeně. Tohoto skvělého roku jsme byli svědky ohromného růstu církve. Mnozí z těch, kdo se v roce 1980 obrátili, se později stali vedoucími Boží církve po celé Číně. Provincie Henan se stala čínskou

Galileou, odkud pocházeli mnozí Ježíšovi učedníci...

Vedoucí „*Všečínského katolického vlasteneckého sdružení*“ striktně vymezili, co pastoři a členové tohoto „*Všečínského katolického vlasteneckého sdružení*“ mohou. Služba bez jejich souhlasu není možná. Evangelizace se nedoporučuje. Získávání dětí pro Krista je přísně zakázáno. Dokonce ustanovili, že některé pasáže Bible není možné kázat, například ty, které se týkají druhého příchodu Ježíše Krista. Nemohou vyučovat o uzdravení ani o vymítání démonů. Kniha Zjevení je zakázána celá!

V podzemní církvi jsme se nemohli poddat takovému vlivu i zásahům zvenčí. Věříme, že hlavou své církve je Ježíš, nikoli vláda. Oddělili jsme se od

Všečinského katolického vlasteneckého sdružení a pevně jsme se postavili všem pokusům dostat nás pod její nadvládu... V reakci na tento postoj vyhlásily čínské úřady dlouhodobou sezónu „lovu na ptáky“. Nemohou vystát svobodné ptáky, kteří se odmítají poddat jejich vlivu...

Tehdy jsem zahájil dráhu „evangelizace na útěku“. V podstatě to znamená, že jsme někde kázali evangelium a potom jsme byli přinuceni prchat z místa na místo s policií v patách tak, jak to Ježíš nařídil svým učedníkům: *Když vás budou pronásledovat v jednom městě, prchněte do jiného.* (Mt 10,23)

Tajná policie vydala na Yuna zatykač. Byl obviněn z „narušování společenského pořádku“. Na každou tabuli na autobusových a vlakových nádražích stejně jako na stovky telegrafních sloupů a zdí vylepili fotografie s upozorněním, že se jedná o hledanou osobu...

DELING: Počátkem 80. let nikdo z nás nevlastnil Bibli. Mezi stovkami členů církve koloval pouze jeden Nový zákon. O něco později jsme začali dostávat Bible díky operaci Perla, během níž jich zahraniční křesťané přivezli na lodi do Číny milion. (kap.5)

V roce 1983 Čínu zasáhla vlna zločinu v podobě vražd, únosů, vydírání a prostituce. Vláda viděla, že se jí kontrola vymyká z rukou, a rozjela kampaň namířenou proti kriminalitě. Stovky zločinců byly veřejně popraveny.

Vláda považovala za nezákonnou i podzemní církve, a to kvůli tomu, že jsme se odmítli zaregistrovat pod hlavičku Všečinského katolického vlasteneckého sdružení.

I my jsme se tedy stali cílem této kampaně. Neregistrovaní křesťané byli úřady i státní církví označeni za „duchovní znečišťovatele“. Stovky vedoucích ilegální podzemní církve byly pozatýkány a poslány do vězeňských pracovních táborů. V provincii Henan bylo mnoho křesťanů za svou víru v Ježíše popraveno. (kap.6)

Náboženská „svoboda“ zde existuje pouze v případě, jste-li ochotni konat, mluvit, žít a uctívat přesně ve shodě s instrukcemi vlády... (kap.7)

Během vlny pronásledování, která v provincii Henan probíhala od druhé poloviny roku 1983 do června 1984, procházela naše církve mnohými těžkostmi. Stovky služebníků byly zatčeny...

Také Yun byl zatčen a vězněn, mučen, ponižován, bičován, včetně úderů elektrického obušku. Přitom mlčel a **držel hladovku, celkem 74 dnů. Od 25. ledna do 7. dubna 1984 nic nejedl a nepil.** (kap.11)

Když mě ke konci mého 74denního půstu navštívila rodina, vyprávěli mi o rychlém růstu Božího království a o velké žni, jež probíhá po celé Číně. (kap. 14).

V říjnu 1984, po vynesení rozsudku na čtyři roky vězení a těžké práce, přemístili Yuna z věznice v Nanjangu do vězeňského pracovního tábora v Xinjangu... (kap.14.)

Když jsem se poprvé setkal s otcem Ju, věděl již, že jsem křesťan. Protože jsem však nebyl katolík, choval se ke mně velmi chladně a ani mě nezdravil. Modlil jsem se za něj a hledal způsob, jak bych mu mohl sloužit. Během oběda jsem mu do hrnku nasypal sušené mléko a dal mu část své porce.

Později přišel na to, že ačkoliv nejsem katolík, opravdově věřím v Ježíše Krista. Doslechl se také o mém utrpení ve vězení a o 74denním půstu.

Jeho postoj ke mně se začal měnit. Ukázal mi svůj zápisník, který obsahoval jeho osobní duchovní ztišení. Nechtěl si přidělovat problémy tím, že by svou víru sdílel s ostatními vězni, a tak se měl velmi na pozoru. Aby se vyhnul potížím, nechtěl ani, aby mu jeho kolegové katolíci přinesli Bibli, takže během všech těch let přežíval bez Božího slova.

Mé rodině se podařilo několikrát mě navštívit. Spolu s jídlem a dárky, které mi přinesli, propašovali do tábora i některé části Bible...

Podělil jsem se o svou Bibli s knězem a naše přátelství se prohlubovalo. Byl to velmi vzdělaný člověk a dovedl číst a hovořit latinsky, hebrejsky, anglicky a starou čínštinou.... Po svém propuštění byl otec Ju

Prokázalo se, že k přenosu dochází nejen zpěvem, ale i mluvením, čtením, myšlením...

povýšen a stal se biskupem podzemní katolické církve.

Rok 1985 byl pro čínskou podzemní církev významným rokem. Díky obrovskému probuzení se evangelium šířilo všemi směry a církvi byly každodenně přidávány tisíce duší. I dnes pohlížejí čínští křesťané na rok 1985 jako na klíčový a průlomový rok. (kap.15.)

. V roce 1989 začala po celé Číně a rozličnými způsoby explodovat moc Ducha svatého. Stále méně lidí projevovalo zájem o vstup do komunistické strany, zatímco daleko větší počty se toužily připojit ke křesťanské církvi. V letech 1978-1989 tvořili většinu věřících postarší farmáři, od roku 1989 však začalo Krista následovat mnoho vzdělaných studentů a státních zaměstnanců. Dokonce i nemálo zkušených komunistů se odvrátilo od marxistické ideologie a rozhodlo se přijmout Ježíše...

Policie věděla, že se mnozí obracejí a že se dějí velké zázraky, avšak namísto toho, aby podzemní sbory začala pronásledovat, rozhodla se zůstat ve svých policejních stanicích. Báli se nás dotknout věduce, že mezi námi působí ohromná moc. Spočítali si, že postavit se Božimu lidu by bylo bláhové a nebezpečné... (kap. 16) V květnu 1991 opět dolehlo na podzemní církve období silného pronásledování. (kap. 17)"

Vláda se snažila přimět mnohé křesťanské matky k potratu, pokud otěhotněly podruhé. Některé sestry byly násilně sterilizovány, aby již znova nemohly počít. Rodiny s více než jedním dítětem musely zaplatit velké pokuty a byly zbaveny některých výhod, jako je zdravotní péče a vzdělání... A tak jsem se modlil a dostal jsem nápad! Řekl jsem jim: „*Podstoupit potrat je hrozný hřích, takže tuto možnost okamžitě vyloučíme. Pokud budete souhlasit s utajeným porodem, já vám slibuji, že se postarám, aby bylo dítě vychováno v křesťanské domácnosti.*" (kap.19)

V 70. letech 20. století existovalo pouze jediné hnutí podzemní církve. Neexistovaly skupiny či organizace. Byly zde pouze skupiny zanícených věřících, které se scházely k uctívání a ke studiu Božího slova. ...

Když se počátkem 80. let začaly otvírat hranice, mnozí zahraniční křesťané se začali zajímat, jak by mohli čínské církvi pomoci. Nejdříve ze všeho k nám začali pašovat z Hongkongu Bible. ...

Avšak o několik let později začala stejná misijní organizace přidávat do balíků s Bibliemi i další literaturu. Byly to knihy propagující teologii jisté denominace, jinými slovy: Učení, které se zaměřuje na jisté stránky Božího slova... Věřím, že to byl počátek rozkolu v čínské podzemní církvi... Tyto brožury nám sdělovaly, že musíme uctívat určitým způsobem nebo že jako opravdoví věřící musíme hovořit v jazycích nebo že budeme spaseni jen tehdy, jsme-li pokřtěni v Ježíšově jménu (namísto ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého). Další učení se zaměřovalo na extrémní víru, jiné zase argumentovalo ve prospěch služby žen v církvi či proti ní... Všechny ty brožury jsme přečetli a brzy jsme byli pořádně zmatení! Církve se začala dělit na skupiny, kdy jedna věřila něčemu jinému než druhá. Namísto toho, abychom pouze hlásali Ježíše, jsme začali vystupovat proti věřícím, kteří nesouhlasili s našimi názory.

Po nějaké době nám začali zahraniční přátelé dávat další věci. Věnovali nám peníze, fotoaparáty a další věci, o nichž byli přesvědčení, že jsou nezbytné pro efektivnější službu Pánu. Velmi dobře si vzpomínám, jaké rozdělení to mezi vedoucími způsobilo. Ve svých hříšných srdcích jsme se ptali: „Kdo dostal nejvíce knih?" Nebo: „Proč tenhle bratr dostal víc peněz než já?"

Během roku či dvou se čínská podzemní církev rozdělila na deset až dvanáct částí. To byl důvod vzniku tolika jejích skupin... Rozdělit církev nebylo vůbec obtížné. Někdy stačilo, aby přijel někdo z ciziny a strávil nějaký čas se skupinou vedoucích druhé či třetí úrovně. Pak jim dal nějaké peníze na „podporu“ a rovněž svoji navštívenku. Zanedlouho bylo na světě nové hnutí. V touze pomoci způsobili zahraniční bratři spíše rozdělení církve, a tím i její oslabení....

Neříkám však, že to byla čistě vina bratří ze zahraničí. I naše srdce upadala v omyl a snadno podléhala pokušení. Avšak motivy pro dávání a přijímání musejí být čisté a všechny tyto dary by měly být věnovány pouze prostřednictvím již existujícího vedení církve, aby mladí vedoucí nepodléhali pokušení použít je, aby si uzurpovali autoritu vedoucích, kteří jsou nad nimi...

Během následujících patnácti let se situace postupně ještě více zhoršovala,

ALE - TO SE MUSÍ NECHAT - TÁHNOU ZA JEDEN PROVAZ !

až některé skupiny podzemní církve nabyly dojmu, že právě oni jsou jediní, kdo mají klíč k pravdě a ostatními skupinami

pohrdali, považující je za sekty, kterým je radno se za každou cenu vyhnout. Vedoucí spolu přestali komunikovat a nechovali již jeden k druhému žádnou lásku... Cestoval jsem také na východ do měst Šanghaj a Wenžou, kde jsem se setkal s několika staršími muži, vedoucími církve. Nebyli schopni přijmout mou vizi jednoty. Sdělili mi, že je naprosto vyloučené, aby kdy pracovali s jinými skupinami.

Odjel jsem odtamtud velmi zklamaný a hluboce zarmoucený. Chtělo se mi vše vzdát. Vize jednoty mi připadala neuskutečnitelná, Duch svatý mi však řekl: „Nenaříkej. Nejsi první, koho jsem si vybral, aby mezi můj lid přinesl jednotu. Mnozí jiní byli povoláni, ve vizi však nevytrvali.“

Obnovil jsem tedy svou vydanost Pánu a vizi, kterou mi dal. Bůh mě povzbudil slovem z Matouše 19,26: *U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.*

K prvnímu průlomů došlo, když jsem se roku 1994 setkal s bratrem Xu a jeho sestrou Deborou. Sdílel jsem s nimi vizi pro čínskou církev nést evangelium za hranice země, řekl jsem jim však, že k tomu nikdy nedojde, pokud zůstane podzemní církev rozdělená a bude k sobě chovat nenávisť. Boží služebník Xu mi řekl: „*Ode dneška budeme žít pro stejnou vizi.*“... Xu a jeho skupina byli první, kdo se připojili k hnutí jednoty.

Při setkání s Žangem Rongliangem a s vedoucími jeho církve Fangčeng promluvil bratr Fan: „*Xu, věřím, že mi dal Bůh pro tebe slovo, nejsem si však jist, jestli jej budeš schopen přijmout.*”

Pokračoval: „*Cítím, že jakmile Žang a jeho vedoucí dorazí, neměl by sis s nimi hned sednout a pustit se do debaty. Zpočátku by ses s nimi neměl ani modlit. Až přijedou, měl bys neprodleně pokleknout a jednomu po druhém umýt nohy.*”

Xu, který vede miliony věřících po celé Číně, okamžitě zareagoval: „*Přijímám to jako slovo od Pána. Zcela určitě jim nohy umyju.*”...

Atmosféra setkání postupně houstla, až to nakonec vypadalo jako na tržnici, kde mluví všichni najednou a každý o něčem jiném. Na povrch začaly vyplouvat mnohé staré rány a bylo zjevné, že tyto dvě skupiny jsou si vzdáleny více než kdykoli předtím....

Když se Žang se zavřenýma očima modlil, Xu před ním poklekl a jemně mu začal zouvat boty a ponožky. Žang údivem vyvalil oči. Nemohl uvěřit tomu, že sám Xu Jongze, vůdce největší skupiny podzemní církve v Číně, před ním klečí a chce mu umývat nohy. Žang vykřikl a vřele Xua objal. Xuova sestra Debora pak přinesla kbelík teplé vody a začala umývat nohy Žangovy spolupracovnice, sestry Ding. Obě klečely na podlaze a ve vzájemném obětí plakaly.

Trináct let fám, hořkosti a žárlivosti smyla voda....

Obě skupiny podzemních sborů se zavázaly, že od toho dne budou spolupracovat všude, kde to bude možné. Naše srdce si zcela podmanila Boží láska....

Počátkem roku 1996 již existovala početná skupina hlavních vůdců, kteří souhlasili se sjednocením, avšak vedoucí druhé a třetí úrovně, zvláště pak mladší bratři, stále nebyli schopni zcela přijmout jeden druhého. Nechtěli se vzdát vlastních metod.

Kvůli jednotě čínské církve jsem učinil s Bohem smlouvu. Řekl jsem mu: „*Pane, od tohoto dne nebudu jíst vejce ani maso, dokud vedoucí opravdově nepřijmou jeden druhého.*” Na jednom setkání vedoucích si jistý bratr všiml, že nejím maso ani vejce. Zeptal se mne proč. Odhalil jsem mu důvod a on okamžitě povstal a oznámil: „*Od tohoto okamžiku i já odmítám jíst vejce a maso, dokud se podzemní církev nesjednotí.*”

V říjnu 1996 bylo vybráno pět mužů coby starší Společenství *Sinim*. Byli to bratr Xu Jongze, který byl zvolen předsedou, Žang Rongliang, Wang Xin-caj, Šen Jiping a já. Každý z nás reprezentoval jinou skupinu podzemních sborů.

V listopadu 1996 přijeli vedoucí těchto pěti sítí do Šanghaje na první oficiální setkání Společenství *Sinim*. Bůh tam jednal obcerstvujícím a mocným způsobem a dál bortil hradby. Někteří vedoucí vyznali, že po mnoho let chovali negativní pocity vůči ostatním skupinám. A tak se před Bohem káli a žádali všechny přítomné o odpuštění....

Hnutí jednoty působí dodnes... Na zvláštním setkání v lednu 2000 se vedoucí vůbec poprvé pokusili odhadnout počet věřících v jejich sborech. Dospěli k celkovému počtu 58 milionů. (kap.20)

Příkaz k našemu zatčení přišel až od ústřední vlády v Pekingu. Nějak se doslechli, že se chystáme sjednotit. Podzemní církev již tak jako tak byla ateistickému a komunistickému státu trnem v oku a pomyslení na to, jaké výsledky by přineslo naše sjednocení, budilo u nejvyšších představitelů vlády hrůzu. (kap.21)

Všechny zatkli. Hlavní vedoucí toho shromáždění včetně Deling byli posláni do vězení. Většina ostatních věřících musela zaplatit pokutu a poté, co je vyslechli a zbili, byli propuštěni. (kap.21)

Ačkoli Čína leží daleko od Jeruzaléma, jednou z pozoruhodných historických skutečností je fakt, že ji se svatou zemí spojuje již více než dvě tisíciletí cesta.

Některé staré záznamy dokonce tvrdí, že evangelium se po této cestě dostalo do Číny pravděpodobně již několik desetiletí po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání. I velký cestovatel Marco Polo se do Číny dostal po této hlavní silnici. Tato klíčová obchodní cesta umožňovala, aby oběma směry putovaly náklady s bylinami a kořením, poklady, nová náboženství a armády nájedníků. Její opačný konec, Jeruzalém, pak sloužil jako centrum, odkud se tyto produkty dále šířily do Evropy, do severní Afriky a do oblasti Středního východu.

Evropská aristokracie nevycházela z údivu, když byl poprvé dovezen nejpozoruhodnější čínský tvor - bourec morušový. Díky němu obdržela své jméno i tato hrbolatá cesta - je známá jako Hedvábná stezka.

V dnešní době jsou národy žijící okolo Hedvábné stezky nejméně evangelizovanou populací světa. Svůj domov zde našly tři největší náboženské pevnosti, které se odmítly podřídit vlivu šířícího se evangelia - islám, buddhismus a hinduismus. Více než 90 % všech nezasažených národnostních skupin žije v blízkosti Hedvábné stezky a v zemích okolo Číny. Dvě miliardy obyvatel země v této oblasti žijí a umírají, aniž by kdy slyšely blahou zprávu, že Ježíš zemřel za jejich hříchy a je jedinou cestou do nebe.

Ve 20. letech 21. století Bůh nejdříve vedl skupinu nazvanou *Ježíšova rodina*, aby pěšky donesla evangelium z Číny až do Jeruzaléma. Tuto iniciativu nazvali *Zpět do Jeruzaléma*. I jiné čínské církevní skupiny obdržely podobné vize pro založení misijních hnutí, které by evangeliem ovlivnily mnohé národy Asie a Středního východu.

Ježíšova rodina, založená v roce 1921 v provincii Šandong křesťanem jménem Jing Dianjing, věřila, že její členové mají prodat veškerý majetek a výtěžek rozdělit mezi členy rodiny. Slogan o pěti slovech, který *Ježíšova rodina* vyznávala, vyjadřuje jejich oddanost Kristu a skromnému životnímu stylu: „Oběť, zřeknutí se, chudoba, utrpení, smrt.“

Na své pouti z místa na místo se zaměřovali na konkrétní města a vesnice, kde kázali evangelium. Jejich společný život a hluboká křesťanská láska vyvolaly údiv mnoha přihlížejících. Přitahovaly ty, kdo hledali odpověď na otázky týkající se života, stejně jako ty, kdo byli bez domova, prostředků a v opovržení. Mnozí slepí a žebrači se přidali k *Ježíšově rodině* a našli zde věčný život v Kristu....

Koncem 40. let již *Ježíšovu rodinu* tvořilo více než sto různých skupin ve všech částech Číny, které dohromady čítaly na 20 000 věřících.

Několik těchto skupin věřilo, že je Bůh povolal, aby pěšky přinesly evangelium zpět do Jeruzaléma s tím, že budou kázat a šířit Boží království ve všech oblastech, jimiž budou procházet. ...

Na podzim roku 1995 jsem hovořil na shromáždění jednoho podzemního sboru ve střední Číně. Bůh do mě vložil hlubokou touhu být součástí jeho plánu vyslat mnoho čínských křesťanů jako misionáře do hinduistických, buddhistických a muslimských zemí. Povzbuzoval jsem věřící, aby hledali Boží tvář a přijali od něj celosvětovou vizi. Vybízel jsem je, aby si zachovali nejenom svou současnou službu, ale aby rozšířili její horizonty a zahrnuli do ní nezasažené národy obklopující Čínu.

Se slzami v očích jsem zpíval píseň, jíž jsem se naučil ze staré knihy o hnutí *Zpět do Jeruzaléma*:

... *uchopíme svůj těžký kříž*
a budeme kráčet směrem k Jeruzalému...

Ještě když jsem zpíval, všiml jsem si ve shromáždění jistého staršího muže... Ten starý bratr požádal o slovo.

Řekl: „Jsem Simon Žao, Pánův služebník. Před osmačtyřiceti lety jsem spolu se svými spolupracovníky napsal slova, která jsi právě zpíval. Všichni z nich položili pro Ježíšovo jméno život a zemřeli mučednickou smrtí.“

Pokračoval: „Byl jsem jedním z vedoucích skupiny *Zpět do Jeruzaléma*. Pěšky jsme kráčeli napříč Čínou a kázali evangelium v každé vesnici a v každém městě, kterými jsme procházeli.“

Po mnoha letech plných těžkostí jsme konečně dorazili do hraničního města Kašgar v provincii Xinjiang. Na chvíli jsme se zde zastavili a zažádali o víza nutná pro vstup do Sovětského svazu. To, co leželo před námi, nás naplňovalo nervozitou i nadšením zároveň!

Než se vůbec naskytla příležitost opustit Čínu, Maova komunistická armáda obsadila Xinjiang. Okamžitě uzavřeli hranice a zavedli násilnickou vládu.

Všichni vůdci našeho hnutí byli zatčeni. Pět z nás bylo odsouzeno na čtyřicet pět let vězení a nucených prací. Ostatní vedoucí zemřeli ve vězení již před dlouhou dobou. Já jsem jediný, který přežil... Kvůli vizi přinést evangelium zpět do Jeruzaléma jsem pro Pána strávil ve vězení 31 let."...

Bůh mi již dříve vložil do srdce vizi *Zpět do Jeruzaléma*, avšak po setkání se Simonem Žaoem se v mém životě stala primárním zájmem.

Když hovoříme o vizi *Zpět do Jeruzaléma*, neříkáme tím, že by Jeruzalém byl hlavním cílem. Nemáme v plánu přihnat se tam na nějakou velkou konferenci! Jeruzalém je místo, odkud před dvěma tisíci let vzešlo evangelium a my věříme, že obkrouží celý svět a vrátí se do svého výchozího bodu. Naším výhradním cílem není evangelizovat město Jeruzalém, ale tisíce nezasažených národnostních skupin, měst a vesnic mezi Čínou a Jeruzalémem....

Před pár lety se vedoucí modlili za způsob svého zapojení do misie *Zpět do Jeruzaléma*. Setkali jsme se tehdy a každá skupina podzemních sborů udala počet služebníků, které se zavázala vyučit a poslat do zahraničí. Když jsme ta čísla sečetli, došli jsme k celkovému počtu 100 000. Znamená to tedy, že máme v úmyslu vyslat z Číny v následujících letech 100 000 misionářů!

Bližší pohled do historie nám odhalí fakt, že ve skutečnosti existovaly tři hlavní „hedvábné stezky“ vedoucí z Číny. Nejznámější je ta, která začínala v Xianu a vedla střední Asii a srdcem islámského světa. Druhá hlavní obchodní stezka procházela Tibetem, přes Himaláje do Bhútanu a Nepálu a dále do Pákistánu, Afghánistánu a Iránu, kde se napojila na hlavní cestu vedoucí do Jeruzaléma. Třetí hedvábná stezka vedla jihozápadní Čínou, kde v dnešní době žije většina nezasažených menšin. Mířila do Vietnamu a odtamtud se vinula směrem na západ do zemí jako je Laos, Kambodža, Thajsko, Myanmar (Barma) a Indie. Tato cesta vedla hluboko do srdce dnešního buddhistického a hinduistického světa. Když jsme všechna tato fakta zvážili, dospěli vedoucí církve k závěru, že nás Bůh vede k tomu, abychom se vydali s evangeliem právě těmito třemi směry....

Již dnes jsou v Číně stovky křesťanů, kteří se učí cizí jazyky, jako je arabština nebo angličtina, a připravují se tak na svou misijní službu za hranicemi Číny.

Došlo nám také, že posledních třicet let utrpení, pronásledování a mučení, které podzemní církve v Číně zakoušela, bylo součástí Božího vyučování. Pán nás dokonale uzpůsobil, abychom jako misionáři vešli do muslimského, hinduistického a buddhistického prostředí.

Bůh si použil čínskou vládu ke svým záměrům a utvářel a formoval své děti tak, jak považoval za správné. Namísto toho, abychom své modlitby zaměřili proti jakémukoli politickému systému, modlíme se, abychom bez ohledu na to, co se nám přihodí, stále činili Bohu radost....

Misijní hnutí *Zpět do Jeruzaléma* není armádou s puškami či lidskými zbraněmi. Není to skupina dobře oblečených a uhlazených profesionálů. Je to armáda ztýraných čínských mužů a žen, které Bůh očistil svým mocným ohněm a kteří již kvůli evangeliu zakusili roky těžkostí a útlaku. Z pohledu světa nic nemají a nejsou přitažliví, v duchovním světě to však jsou mocní bojovníci Ježíše Krista!...

Stovky západních misionářů prolily v minulosti svou krev na čínské půdě. Jejich příklad nás inspiroval k totožné ochotě zemřít pro Pána kdekoli, kam nás se svým poselstvím zavede. Mnozí z našich misionářů budou chyceni, týráni a kvůli evangeliu zemřou mučednickou smrtí, nás to však nezastaví. ...

Když se v březnu toho roku chystala opustit Čínu první skupina 39 misionářů, 36 z nich bylo zatčeno. Ani tehdy však vizi nezavrhl. Vrátili se domů, modlili se a našli jiný způsob, jak se dostat přes hranice.

O rok později počet misionářů sloužících za hranicemi země překročil číslo 400; tito služebníci působili ve více než deseti zemích. Stavidla se začínají otvírat....

Nelze se však spokojit s ničím menším, máme-li strhnout hradby, které oddělují muslimy, hinduisty a buddhisty od líbezné Ježíšovy přítomnosti.

Když se starší Společenství *Sinim* doslechli, jak mi Bůh zázračně umožnil z Číny uprchnout, ustanovili mě za svého „pověřeného zástupce“, který je oprávněn hovořit ve světě jménem podzemní církve. (kap.24)

Na Západě mají křesťané hojnost materiálního bohatství, žijí ovšem ve stavu odpadlictví. Mají stříbro a zlato, avšak nepovstávají a nechodí v Ježíšově jménu. V Číně nás nesvazuje majetek, nic nám tudíž nebrání následovat Pána kamkoli.

Podobně se modlím i já, aby si Bůh použil čínskou církev k tomu, aby pomohla západní církvi povstat a jít v moci Ducha svatého. Je téměř nemožné, aby za současné situace čínská církev ulehla ke spánku.

Mnozí evropští a američtí pastoři mi řekli, že touží po velkém probuzení. Často dostávám otázku, proč zrovna Čína zakouší probuzení a většina míst na Západě ne. Je to složitá otázka k zodpovězení, některé důvody se mi však zdají velmi zřejmé. Když jsem na Západě, vidím všechny ty majestátné církevní budovy a všechno to drahé vybavení, plyšové koberce a moderní zvukovou techniku. Mohu západní církve ujistit, že již nepotřebujete žádné další církevní budovy. Ty nikdy nepřinesou probuzení, které vyhlížíte. ...

První věcí, kterou je zapotřebí k návratu probuzení do vašich sborů, je Boží Slovo. Boží Slovo zde chybí. Samozřejmě, že zde jsou mnozí kazatelé a tisíce kazet a videonahrávek s biblickým vyučováním, jen málo z toho však obsahuje ostrou pravdu Božího Slova. To je ta pravda, která vás osvobodí.

A nechybí zde pouze známost Božího Slova, ale také poslušnost tomuto slovu. Není zde mnoho praktické aplikace. (kap. 25)

To, že vlastníme církevní budovu, ještě neznamená, že je s námi Ježíš. On totiž v mnohých sborech dnes není vítán. (kap.25.)

V září 2000 jsem odcestoval do Kanady, kde jsem měl strávit tři týdny intenzivní služby. V různých městech bylo na každý večer naplánováno shromáždění... Během druhého dne svého pobytu v Torontu jsem měl vystoupit na křesťanském televizním kanálu. Po rozhovoru ke mně přistoupil nějaký bratr a v ruce držel novinový článek, který obdržel e-mailem. Byl bledý a velmi vážný. „Bratře Yune,“ řekl, „měli bychom se někde posadit. Mám pro

tebe špatné zprávy.“... V článku prohlašoval, že můj záračný útěk z vězení v roce 1997 je lež, že má tvrzení, pokud jde o 74denní půst bez jídla a vody, jsou vymyšlená, že mi nikdy nezdrtili nohy a že nejsem představitelem ani starším Společenství *Sinim*.

Proč se sami nepřesvědčí o pravdě? Vždyť to mohou vidět černé na bílém!"

Tlumočník mi řekl: „Yune, tihle lidé nechtějí znát pravdu. Proto ti nezavolají a ani nemají zájem se s tebou setkat. V Číně jsou křesťané pronásledováni bitím a vězněním. Tady, na Západě, jsou pronásledováni slovy jiných křesťanů."

Nový druh duchovního pronásledování nebyl vůbec snesitelnější než fyzické pronásledování v Číně. Byl pouze jiný... Yun byl během své služby na Západě osočován a napadán... (kap. 26)

Často se mě lidé ptají na práva pastora v Číně. Pastor nemá žádná práva, leda práva otroka! Každý na zemi je otrok. Buď otrok hříchu, nebo otrok Kristův. Naše „práva" jsou v rukou Ježíše. Musíme padnout na kolena v naprosté závislosti na něm. (kap.26)

Křesťané, kteří zastávají veřejnou službu, jsou nejvíce ohroženi, protože snadno podléhají pokušení naslouchat lidskému potlesku a chvále.... (kap.27.) Zatímco my doufáme, že nás lidé budou mít rádi a přijmou nás, Ježíš učí: *Běda, když vás budou všichni lidé chválit.* (I, 6,26) /H.Slaatten *Boží muž*, 2001 Nakl. *Křesťanský život*/

Osvícená vize evangelizace pod heslem *Zpět do Jeruzaléma* nabývá zvláštní závažnosti v roce 2024, kdy Izrael vede vyhlazovací válku palestinského obyvatelstva v oblasti Gaza. Je úděsné, že ti, kteří byli vystaveni vyhlazování nacistickými hitlerovci, se sami proměnili v nacisty, uctívající Molocha a páchající holocaust Palestinců v Gaze a přivolávající na sebe Boží trest. **ZÁSADNĚ ODMÍTÁME NACISMUS A FAŠISMUS! Křesťan stojí na straně trpících a pronásledovaných. Palestinci mají přirozené právo na samostatný stát. Tak bylo již po Druhé světové válce stanoveno vítěznými mocnostmi zajistit samostatný stát pro Izrael a samostatný stát pro Palestinu. V případě Izraele se to naplnilo, kdežto Palestincům je to dodnes upíráno. Navíc jsou stíháni a doslova vyhlazováni ze strany Izraele, který byl navíc s podporou západních mocností vybaven atomovými zbraněmi. To je otevřená rána celého lidstva, která vyžaduje okamžité a důsledné řešení.**

Křesťan přistupuje k podobným věcem s modlitbou, zejména s modlitbou růžence, ale nestačí se modlit. Je třeba sledovat znamení doby a pohotově na tato znamení odpovídat. Tomáš Bahounek OP

+++

MILOVAT NĚKTERÉ, TO JE KRÍŽ,

TY VŠAK JSI KRÁSNÁ TAK BEZ OBMYSLU.

POZNAT TVÉ KOUZLO, TO SAMO JIŽ

ZNAMENÁ DOBRÁT SE V ŽIVOTĚ SMYSLU.

ZJARA JE SLYŠET ŠELESTY
NOVÝCH SNŮ, NOVÉ ŽILOBTÍ.
DAR TAKOVÉ NOVOSTI MÁŠ I TY.
JAK VZDUCH JE NEZIŠTNÉ TVÉ BYTÍ.

A SNADNÉ JE DOKOŘÁN PROHLÉDNOUT,
ZE SRDCE VYTŘPAT SLOVNÍ BALAST
A ŽÍT, MÍT ČISTÝ KAŽDÝ KOUT:
TAK UČINIT PROVŽDY, UČINIT NARÁZ.
BORIS PASTERNAK

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

PŘEKÁŽKY KONTEMPLACE A POVOLÁNÍ K NÍ

Překážky kontemplace nás obklopují už od dětství. Digitalizovaná škola, bez osobního styku žáka s učitelem, rozeznávajícím nadání žáka a jeho zvláštního povzbuzení, digitalizací omezované osobní vztahy otce, matky a dětí přes mobil, přes počítač, přes televizi, přes teleportaci, bez intimity, bez důvěrného doteku či pohazení, poznání sebe a světa není přímé. To je jen zprostředkované přes sdělovací prostředky, internet. Digitalizace zaměstnání a celý způsob obživy, digitalizace peněz, digitálně okleštěný osobní vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, robotizace práce a volného času a služeb, elektronická atomizace společnosti, uzamykající každého jednotlivce do digitální samoty.

Kromě toho se na každém kroku nabízejí nejrůznější okultní praktiky. Proutkařství, předpovídání budoucnosti pomocí horoskopů; léčitelství pomocí homeopatik je něco zásadně odlišného od prostého bylinkářství, protože se tu připojuje zařikávání neznámým duchovým silám, tedy vlastně d'áblu; Léčitelství pomocí mimopřirozených sil, ale také magnetismu, jehož záporné zdravotní a psychické důsledky jsou známé (rozklad červených krvinek v magn.poli). Vzpomínám si, jak jsme v zemědělství prováděli pokusy se zaléváním květin zmagnetizovanou vodou; karafiáty nám pak rostly velké jako slunečnice. Digitální vyvolávání duší zesnulých, stejně jako oddávání se techno-zábavám. Techno je znetvořená elektronická taneční hudba. Vznikla posledních desetiletích 20.stol. V techno zábavě je kladen důraz na výrazný rytmus a rychlé tempo, přičemž prakticky veškeré používané zvuky jsou způsobovány elektronickými hudebními přístroji. Člověk se jimi uvádí do nepřirozeného, polohypnotického stavu, kdy ztrácí sebeovládání a vystavuje se neznámým, často nebezpečným silám. Kromě toho jsou zde rozvinutá masmédia, řízená umělou inteligencí, které se vymykají svému přirozenému určení, a působí všem jeho uživatelům velkou škodu na těle i na duši.

Kdo nemá pevnou oporu v Kristu, ten do této fascinující léčky homeopatiky upadá se zvětšující se rychlostí. Smutnou skutečností je, že mnozí duchovní pastýři rádně neobjasňují lidem jednotlivá tato rizika.

Písmo svaté nedělá žádný rozdíl mezi bílou a černou magií. Tohle všechno pochází ze stejného zdroje, jímž je satan!

Písmo svaté nám říká: „*At' se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věstec obírající se věštbami, hvězdopavec, který předpovídání budoucnost lidí pomocí planet, tj.horoskopy ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, před tebou vyhání ony pobloudilce.*“ (Dt 18,10)

Satan si přeje, abychom podporovali vzestup těchto zlých mocností. Podporujeme je každým hříchem a neřestí. Zlé mocnosti pak vyhledávají každou příležitost, jen aby mohly ovládat naši vládu, církve, školy a celou společnost. Někteří křesťané tyto věci ignorují. Jsou vlažní ve víře, nemodlí se a neodporují ďáblu. Satan je poražen, ale jeho porážka bývá zjevná tehdy, když je konfrontován přímo mocným jménem Ježíše Krista, když křesťané cvičí svoji víru tím, že používají tu nadřazenou nadpřirozenou moc. Satan je už poražen! Ale tohle vítězství musíme uplatňovat, a ne abychom je brali za samočinné. Kristova moc je nadřazená a vítězí, ale ve tvém srdci, ve tvém smýšlení, chování, postojích, jednání, hlásání, ale i snášením utrpení pro Krista.

To jsou tedy pádné důvody, proč Písmo svaté tak vážně varuje před čarodějnictvím. Neexistuje žádná neutrální síla.

Vládce světa se chlubí, že má moc přetvářet lidi., a používá k tomu peněz hotových, i digitalizovaných peněz, jejichž oběh řídí kvantovými počítači.

„Okultismus“ je vymezován jako poznání mimo lidské chápání. „*Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim synům, abychom dodržovali všechna slova tohoto zákona.*“ (Dt 29,28). Bůh odsoudil okultní praktiky již dávno předtím. Když děti Izraelské vešly do zaslíbené země, byly vedeny Bohem k tomu, aby vyhnali všechny domorodce ze země. Tohle nucené vyhnání se může zdát bezcitné a zbytečné, ale Bůh nechtěl, aby Jeho lid napodoboval okultní praktiky domorodých Kananejců. „*At' se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věstec obírající se věštbami, mrakopavec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidec ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.*“ (Dt 18,10-13). Bylo zřejmé, že tito domorodí lidé byli modláři. Bůh velmi jasně zakázal uctívání jakéhokoli jiného božství, (Ex 20:3) ale i přesto modlářství přetrvávalo.

Ach církvi, probud' se a uvědom si, že Kristus vás pomazal větší mocí, než je ta satanova.

Jednáme se zlem, které přesahuje všechno, co jsme o něm doposud věděli. A pouze veliké duchovní probuzení, dané Ježíšem Kristem, může otevřít oči

duchovně slepým a slabým a jen tohle může osvobodit zajaté. Kristus vykoupil lidstvu právo ke svobodě svou vlastní Krví. On je ospravedlněním pro všechny, kteří věří, skrze víru v Jeho prolitou Božskou Krev. Takto věřící nemůže být z ničeho obžalován, a proto mu tohle dává, dokonalý pokoj s Bohem. Já jsem jedním z těch požehnaných, který přežil satanovo království temnoty a navrátil se k Ježíši Kristu, jsem vykoupený Jeho Krví a vysvobozen Jeho Mocí. Miliony lidí si libují v jámě svých klamů, neschopni najít vysvobození, protože dělníků je v našich dnech málo. Ježíš řekl: „*Žeň je veliká, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na svou zeň.*“ (Lk 10:2). Jak pravdivé je v našich dnech... miliony jsou chyceny do nástrah toho zlého.

Syn Boží se zjevil, aby ničil ďáblové skutky. Boží Slovo nám ukazuje, že Kristus už temné mocnosti satana přemohl: „*Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.*“ (Kol 2:15). Zlí duchové jsou zbaveni své moci. Jsou jeho poraženým nepřítelem; satan s veškerou svojí mocí – i všichni možní nepřátelé. Musíme vyvyšovat vítězství Ježíšovo, který je v lidském nitru.

Když Ježíš učí svoje učedníky, aby se modlili – „*zbav nás od zlého*“ (Mt 6:13), tak tím má na mysli toho zloducha satana (1 Jan 2:13). Ježíš také jmenuje satana, jako knížete tohoto světa (Jan 14:30). Tím, že nazval satana bohem tohoto věku (2 Kor4,4) a vládce království ovzduší (Ef 2:2), učinil tak jeho dokonalý rozbor. I když je satan velmi mocný, jeho nadvláda je omezena na hříšnou část tohoto světa.

V těchto dnech, kdy Bůh vylévá svého Ducha ve veliké míře na svůj lid, satan proti nám bojuje s velikou mocí, snaží se porazit církev a okrást nás o vítězství. Tohle ale neznamená, že se musíme stát jeho obětí, která se bezmocně krčí někde v koutě před tímto podvodníkem. Bible nám jasně říká, že „*Vy jste z Boha, synáčkové, a zvítězili jste nad nimi; neboť větší je Ten, který je ve vás, nežli ten, který je ve světě.*“ (1Jan 4:4). „*Zákon však přišel proto, aby se rozhojnilo provinění; ale kde se rozhojnil hřích (tedy vláda satana), tam se ještě více rozhojnila milost (Boží láska)*“ (Řím 5:20). Nikdy se nepříteli nemáme bát, pouze si ho máme být vědomi a tohle vědomí by se mělo obrátit do bodu, kdy začneme chápat, kdo jsme v Ježíši Kristu.

Zapírat skutečnost a působnost satana tak, jak je popsána na stránkách Nového zákona, je nepochopení služby Krista na této zemi. Skryté duchové mocnosti složité intrikují. Cílem satana je pohltnout člověka (1 Petr 5:8), buď pomocí strachu anebo lhovosti. Okultismus je v knihách, filmech a ve světě módy romantizovaný. Když opomineme strach, který budí, jsou lidé k tomu démonicky lákáni.

Jisté je, že se nesetkáme se všemi známkami duchovního růstu u všech, kteří mají posvěcující milost a žijí často docela slušným křesťanským životem.

A přece je jasné, že všichni lidé, mající posvěcující milost, jsou vzdáleně a obecně povoláni ke kontemplaci. Co to tedy znamená? Znamená to, že když duše neklade překážky dobrovolnými všedními hříchy, když je odstraňuje, když bdí nad sebou, když se snaží zdokonalovat, když se snaží své sklony a vášně řídit a vychovávat, čili, když je duše učenlivá vůči Duchu svatému a vůči cestě,

jak nám ji učení víry dává, že jistě dojde k tomu, co je rozvinutí oněch milostí, které právě mají. Mnohým křesťanům chybí pokora, prostota, aby se dali vést Duchem svatým, stále ještě příliš šilhají po věcech tohoto světa, a proto se nemohou divit, že stále ještě nejsou dále, že stále ještě nepřistáli v Bohu. Dokud se nevrhnou slepě a důvěryplně do Boží náruče, nedostanou se dále, anebo aspoň ne daleko..

Někdy také chybí duším řádné vedení. Jsou duše, které se o vyšším duchovním životě nedovědí nikdy nic poctivého, že jsou před ním úmyslně varovány, že jsou s jeho cest strhovány. Nemůžeme se pak divit, že se u nás nachází tak málo duší na vyšším stupni duchovního života i v kláštorech, tam pomalu spíše, než kde jinde.

Obecně můžeme říci, že všechny duše jen poněkud šlechetné jsou bezprostředně a osobně povolány k vyššímu duchovnímu životu. Ale ani tomuto povolání ani tyto duše všechny neodpovídají, protože mnohé se zaleknou temné noci, prvních zkoušek. Nemají dosti šlechetnosti, velkodušnosti, někdy také vedení.

Jiné duše jsou skutečně účinně povolány, jdou, ale zůstávají stát na prvních stupních vyššího duchovního života.

Sv. Terezie zdůrazňuje, že je mnoho povolaných, ale málo vyvolených, a že máme mít onu svatou ctižádost dostat se dále, patřit k onomu vyvolenému kroužku nejdůvěrnějších přátel Páně.

Jenom svatí ovšem dosahují plnosti věku dokonalosti křesťanské pro svou velkodušnost a pro svou oddanost vůči Bohu, s jakou se dají vést i zdánlivým zdeptáním a zničením, protože až úplně uvěří Bohu, pak teprve jsou schopni, aby Bůh s nimi mohl si dělat, co chce, totiž co chce krásného a velkého ve sblížení a připodobnění sobě.

OBTÍŽE: Pro kontemplaci je třeba klid k usebranosti, zbavení všech starostí, jak je tomu na Karmelu nebo v Kartouze. Jsou tam opravdu tak zbaveni všech starostí? I tam se přece musí zaměstnávat všemi hmotnými věcmi. A pak, ta námitka je oprávněna říci jen toto: V digitalizovaném světě je těžko uskutečnitelné prostředí vhodné pro dosažení nejvyšší svatosti, ale nic více,

ježto opravdu šlechetní svatí dovedou si i v největším zmatku a shonu světa toto prostředí vybudovat.

Neboť, abychom došli ke svatosti, k tomu přece nepotřebujeme nějaké mechanické prostředky. Nejsme přece vyznavači mystického automatismu

(Paul Brunton, K. Weinfurter, K. Makoň). Víme, že máme po ruce základní

prostředky, totiž milosti a svátosti, které jsou postačitelny pro všechny, aby všechny přivedly k nejvyšší svatosti.

Máme Boží pomoc, máme bohoslužbu, eucharistického Krista, úctu mariánskou.

A dále je třeba k tomu především přípravy vnitřní k vnitřnímu ztišení, třeba k tomu opravdu tak milovat Boha, aby nám byl vším, aby nám byl prvním ze všeho. K tomu je třeba pokory, abychom se dali vést Bohem. Tyto prostředky prostě nechybějí nikomu. Přece věříme na prioritu milostí, či ne? Či chceme dávat přednost a hlavní důraz v duchovním životě vnějším okolnostem?

Prostota a čistota srdce, která nechce nic než Boha, která nesmlouvá s Bohem, ta dává vidět Boha, ta nás sama přivede k Bohu, ta nám sama otevře tajemství Boží.

Konečně horlivá láska k Bohu a k bližnímu nás vkoření v Boha, a nic jiného, ale ta nás pak tak vkoření v Boha, že budeme dokonale jeho, že pocítíme svou sourodost s Ním, svou příbuznost a blízkost svého života s Ním.

Proč mnohé duše nedostupují výše? Protože si všímají více sebe než Boha, neboť stále zapisují a kontrolují svůj duchovní život, místo, aby se mu věnovali. Jiní zase zaměňují spekulaci, teoretické poznání Boha a nadpřirozených věcí za duchovní život. Zapomínají ony pravdy prožívat, zapomínají se sžít s Bohem. Následkem toho pak jejich mozek i jejich obrazivost je snad plná, ale srdce prázdné. Jiní se zase oddávají náboženskému estétství, které se opájí zevní harmonií, hloubkou myšlenek mystických, ale rovněž nesestupují do života, neznají kříže, neznají umrtvování, sebezáporu, a tak zůstávají ve svých chybách a diví se, že mystika ještě nepřichází. Anebo se oddávají zádumčivým myšlenkovým kontracím, považující dusné přítmí za mystiku. Konečně ještě jiní hledají v Bohu požitek, líbezný citový útěchy, místo, aby se nejprve očistili, a tak propracovali ke spojení intimnímu s Bohem, které není v citu, nýbrž v rozumové duši.

Neobstojí ani námitka, že duše budou pyšné a že se k mystice budou hlásit ti, kteří mají třeba daleko k prostému životu. Odpovídám: I nejlepšího se sice dá zneužít, ale přece proto neustaneme tu dobrou věc doporučovat a věc nepřestane sama být dobrou. Když budeme jasně hlásat a vést duše podle tří pravidel blaženého Jana Taulera a jiných světců, tak nebudou omyly v tomto ohledu tak snadno možné anebo aspoň nebudou časté. Víra učí velké pokoře, úplné oddanosti Bohu, úplné trpnosti vůči Bohu a snaze očistit se hrdinskými ctnostmi, abychom se Bohu líbili a připravili srdce pro Jeho slovo. TB

+++

HAVRAN

STARÉHO HAVRANA STÍN ČERNÝ, TĚŽKÝ ZŘÍM
POLETOVAT ŠEDÝM, SOUMRAČNÝM POVĚTRÍM;
VESLY SVÝCH KŘÍDEL SE DÁVÁ S VĚTREM DO BOJE

BLÁZNIVÁ PŘÍŠERA — Ó, BĚDA — NENAJDE POKOJE.

TEMNOTNÝ ZOBAN, SPÁR, HLAVA JAK ČERNÝ MOUŘENÍN,
DVĚ OČI, JAKO UHLÍKY, SE VBODLO ČERNOU NOCÍ DO DUTIN
A MŽOURÁ. ŠLÁŘ SMUTEČNÍ A DONURÝ SE MÍSÍ
V ŠÍLENÍ CHMUR, JEŽ V MLHOVINÁCH VISÍ.

MLČÍ. NI SLOVA NEDOVÍ. POSTIHNEŠ SOTVA JAK SVÍŠTÍ
JEHO PERUTĚ. TAK KRÁČEJÍ DO ČERNÉM DOHŘEBÍŠTI
NOSIČI RAKVÍ. DÁL A DÁL ŠUSTÍ MLČELIVĚ JEHO LET,
K ČERNÝM HEJNŮM HAVRANÍM SE VRACÍ ZASE ZPĚT.

CO CHCEŠ, TY TRUCHLÁ VIDINO? KAM CÍLÍŠ? JAKO DÝM
PŘÍCHÁZÍŠ Z DÁLEK PARAMI A TEMNOTAMI ZIM
• KOLKOLEM OVANUTA? CO ZRAZUJE ÚTĚKU TVÉHO KŘÍK?
JSI NOVÝCH PROTIVENSTVÍ STARÝ PROSEBNÍK?

JDE MOR A NÁKAZY ZE ŠEDÝCH ZEMÍ SEVERNÍCH,
ZVĚSTUJEŠ LÍCHÁM BÍDU, HLAD A SMRTI SMÍCH?
JSI ŠPEHÉR ZRAD, VRAŽEDNÝCH ÚKLADŮ A LSTÍ?
MÁ SE SNAD ROZEVRÍT I JÍCEN PROPASTI?

NI SLOVA! — NUŽ, PAK SE KLID, UBOHÝ NEŠTASTNÍKU
A DOLETUJ, KDE SLUNCE NEVYCHÁZÍ, PRCHNI V MŽIKU
NAD ZLOBNÁ BRADLA LEDOVÁ, DO STRMÝCH VÝŠEK SKAL,
KDE MATEŘSKÝ KLÍN ZEMĚ LÍSTEČKU NI KVETU NEVYDAL.

NUŽ JDI! NEB PROMLUV TAK, JAK PTACTVO HOVOŘÍ,
JEŽ V LETNÍ DOBĚ DO KŘOVISKÁCH MILE ŠVITOŘÍ;
BA V ZIMĚ TĚŽ, KDY .PADÁ ROUŠKA SNĚŽNÉ BĚLOSTI
SI SKOTAČÍ A PODĚVUJE BOŽÍ PTACTVO V RADOSTI.

A TY! — LÍNĚ ODBÍJÍ CHVÍLE KŘÍDLA HAVRANÍ,
TĚŽCE SE NOŘÍ DO TEMNOT JAKO VŮZ DOHŘEBNÍ
A HAVRAN SÁM, DŘÍV NEŽLI ZMIZÍ, ZNENADÁNÍ,
ZANECHÁ NAD KRAJEM POSELSTVÍ ZIMY — ZAKRÁKÁNÍ.

Zd. Řezníček 1941 Q.Gezelle

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP
/Pokr./

Carissime,

posílám ti ty básně. Nezapomeň (máš-li tam nějaké

ještě) na poslání ostatních (podtrženo námi). Zde nic nového. Až ti bude "dlouhá chvíle", přijed' zase "šťourat do brodského archívu. Kuchař dnes nastupuje do zbrojovky. Jak to všechno bude vypadat, nevím. Nakonec se budu učit vařit já sám, abych přispěl k vítězství Osy. Pozdrav všem obyvatelům klerikátu a na prvním místě vdp.P.Magistrovi.

Myslil jsem, že až pojedu do Čech, že se zastavím v Olomouci, ale "neštímuje" mně to. Bud' hodně zdrav!

Srdečně tě pozdravuje

N.O.P.

(podpis nečitelný)

(Norbert Bubeník?)

K rozluštění podpisu by pomohlo zjištění, kdo z dominikánů žil kolem 1.března 1943 v Uherském Brodě. Komu a kam byl tento dopis poslán? Které básně pisatel posílal, a na poslání kterých "ještě nějakých" se nemělo zapomenout?

Slova "Pozdrav všem obyvatelům klerikátu a na prvním místě vdp.P.Magistrovi" nasvědčují, že šlo o někoho, kdo měl vztah k "mladým". P.Koudelka píše (7.9.98), že shromažďoval v Olomouci vše o Patrikovi, ale uvedený dopis svědčí, že to nebyl jen on sám, kdo shromažďoval materiál o Patrikovi Kuželovi. S.Eva Nejezová zemřela. Otec Jiří Maria Veselý skrýváním dokladů vystavoval sebe i sestru krutým zákrokům státní bezpečnosti (StB).

Chceme-li mít aspoň nějaký doklad o dominikánském smýšlení Františka Kužely už ve studentských letech, před maturitou (1935), pomohlo by nám např. pozorně sledovat tehdejší časopis pro III. řád O.P. - "Růži dominikánskou". V srpnu 1935 maturant Fr.Kužela psal: "V sobotu pojedu do Chvalonic "v redakční záležitosti". Pojedu tam s korekturou RŮŽE, vysázenou ve sloupcích - s jejími rukopisy jsem měl dost práce. P.Albert je totiž zase tam..." Otec Albert Škrabal byl tehdy redaktorem "Růže dominikánské". Rozepisuje se o Kuželově pomoci při úpravě článků ve svém "Svědectví".

SVĚDECTVÍ OTCE ALBERTA ŠKRABALA OP

Otec Albert Škrabal, duchovní vůdce a přítel bratra Patrika napsal *Vzpomínky na + br.Patrika Kuželu jáhna ř.kaz. (výstižněji: vzpomínky na studentská léta Františka Kužely)*. Podle svědectví otce Koudelky byly mezi ním a otcem Albertem Škrabalem snahy o shromáždění příslušných dokladů. Z měsíce května 1942 máme tento projev otce Alberta, který předcházel jeho "Vzpomínky". Otec Koudelka potvrdil, že je psán opravdu jemu.

v Praze 15/V 42

Carissime,

návrh na včasné sebrání a zachování vzpomínek na + drahého Patrika vítám, děkuji a vřele doporučuji. Ty krásné přednosti i ctnosti, jež on si vykoupil tuhým osobním vytrvalým bojem, potěší a mohou povzbudit i budoucnost k

následování. Boží Prozřetelnost dala v Patrikovi české provincii jistě toho nejslibnějšího člena.

Zarazila mně trochu poznámka pronesená někým, prý Kužela byl umíněný! Byla-li u něho nějaká umíněnost, mohu dosvědčit, pokud vím, že to nebyla umíněnost z pýchy neb paličatosti, s těmito nectnostmi vedl Kužela od počátku tuhý boj!

Rád uznával své nedostatky a chyby, ale hleděl a snažil se je odstraňovat. Nenašel jsem snad u nikoho takovou snahu o své zdokonalení a posvěcení než u studenta Kužely.

V noviciátě jak bylo, to nevím, ale z dopisů poslaných neustával od boje nad sebou, boje interného. Z doby studií v cizině mohl by mnohé vědět dp.P.Rosár. Z té doby jen vím od Patrika samého, jak se snažil apoštolovat mezi dělnictvem prostřednictvím jednoho neb dvou Čechů, kteří tam někde pracovali a žádal pro ně některé knihy.

Na studiích v cizině byl nesmírně rád a řádu vděčen, snad i proto, že jeho universální postřehy našly v cizině svého rozmachu. Studium a poměr studentstva řeh. k pp.profesorům se mu v cizině nesmírně zamlouval, tím se snad stalo, že v Olomouci někde narazil.

S mládeží uměl chápat, cítit a jednat. Jeden ze zdejších juvenistů viděl a mluvil s ním pouze jednou a byl nadšen prostotou a hloubkou procítěné a přesvědčivé mluvy a chování.

Konečně Vy sám, drahý, z juvenátu ho znáte, a nemýlím-li se, jste si rozuměli. Rád na něho vzpomínal br.Valentin i br.Jiljí.

Ze vzpomínek jsem napsal, co jsem si pamatoval. Jsem rád, že jsem si uchoval některé z jeho dopisů, pokládám to za Prozřetelnostní, neboť jiné dopisy jsem neuchovával. Snad rozhovorem bych ještě přišel na všelicos.

Jsem drahému + Patrikovi vděčen za mnohé, denně na něho vzpomínám s mementem a on pamatuje na mne.

Experto crede Ruperto!

Především byl to jeho poslední dopis, nejen potěšil, sblížil a přivedl na mnohé vzpomínky, ale obnovil vzpomínky. Kdyby to, co jsem napsal, bylo k uchování, bude dobře, když to někdo vyklepe na stroji.

Přeji ze srdce, aby se Vám podařilo ze vzpomínek postavit br.Patrika jako vzor studenta a nadšeného dominikána; jeho mučednictví pak bude korunou. Jistě by monografie posloužila ke vzdělání a ke cti řádu. Dp.br.Jiljímu, slaví-li svůj svátek 14/ (Naše pozn.: měsíc nečitelný) dodatečně gratuluji.

Pozdravuji Vás i ostatní bratry kleriky, dp.P.Magistra a P.Submag.

Váš věrný P.Albert O.P.

+++

MUČEDNÍK

SMOLNICE SVÍTÍ V JASANOVÉM LISTÍ,
VE DŽBERECH TMY JEN SYČÍ JEJÍ ŽÁR,

DO BOKU ZARŮSTÁ, Ó BOLEST UMÍ HRÝZTI!
ZVĚŘ STÍNŮ PRCHÁ PŘES POŽÁR.

CHOBOTY DĚSU TŘESOU JEHO TĚLEM,
NAMÍSTO JABLEK STRÁSLY OBVAZY
SE STROMU ŽIL A RAN, A V ZDVIHU SMĚLÉM
RUCE JSOU VZDÍATY K NEBI PROVAZY

SKŘÍPCE, JENŽ STŘÍLÍ NA NEBESA DUŠI
- S HALUZÍ TAK VICHR ODTRHÁVÁ LIST
VÁLEČNÍK STARÝ, JEHOŽ NEZASMUŠÍ
SMRT S KÁPÍ ČERNOU, JÍŽ JE PŘECE JISTI!

Z UDRĚNÉ ŽENY RODÍVÁ SE DÍTĚ
KRÁSNÉ JAK DUCH, JENŽ KRVÍ VONÍ TEĎ,
TĚLO SE HROUTÍ JAK NOC NA ÚSVITĚ.
Ó DUŠE VÍTEZNÁ, JAK DÁRA VZHŮRU LETÍ!

Jan Dokulil

+++

Evropa musí prokázat svoji akceschopnost. Založíme společnou
jednotku rychlého kladení věnců a zapalování svíček !!!

+++